

V L A A M S   P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

18 februari 2004

VOORSTEL VAN DECREET

– van de heren Eric Van Rompuy, Bart De Smet, Erik Matthijs en Boudewijn Laloo –

**houdende wijziging van artikel 10 van de wet van 24 december 1996
betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen**

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Artikel 92 van de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen herstelt de tekst van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen tot wat volgt :

“Artikel 10

Tegen de beslissing genomen door de in artikel 9 bedoelde overheden kan beroep ingesteld worden bij de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied waarin de belasting gevestigd werd.

Bij ontstentenis van beslissing wordt het bezwaar geacht gegrond te zijn. De artikelen 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek zijn van toepassing.

Tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg kan verzet of beroep ingesteld worden.

Tegen het arrest van het hof van beroep kan voorziening in cassatie ingesteld worden.”.

Krachtens de eerste zin van het tweede lid van die tekst wordt het bezwaar dat wordt ingediend bij een van de bestuursoverheden (gouverneur of college van burgemeester en schepenen), bedoeld in artikel 9 van de wet van 24 december 1996, zoals hersteld door artikel 91 van de wet van 15 maart 1999, geacht gegrond te zijn als de bestuursoverheid bij wie het bezwaar ingediend is, geen beslissing heeft genomen. De laatste zin van dat lid bepaalt dat artikel 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn. Die artikelen regelen de rechtsmiddelen in belastinggeschillen. Wat de termijnen betreft, bepaalt artikel 1385undecies dat de vordering bij de rechtbank van eerste aanleg wordt ingesteld : a) op straffe van verval, uiterlijk drie maanden na de kennisgeving van de bestuurlijke beslissing, of b) ten vroegste zes maanden na de datum van ontvangst van het bezwaar door de bestuurlijke overheid, indien over dat bezwaar geen uitspraak is gedaan. Die termijn wordt echter negen maanden indien de betwiste aanslag door de administratie van ambtswege is gevestigd.

Op het tweede lid van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 wordt in zijn huidige redactie kritiek geuit door de rechtsleer.

Na erop gewezen te hebben dat de regeling waarin het bezwaar geacht wordt gegrond te zijn indien het betrokken bestuur geen beslissing heeft genomen, een overblijfsel vormt van het oude artikel 10 van de wet van 24 december 1996, merkt de heer J.-P. Bours (“La réforme de la procédure fiscale. Synthèse, (Historique, bilan, lacunes,...)” *Formation permanente CUP. La nouvelle procédure fiscale*, 26 maart 1999, vol. XXX, deel I, blz. 271) op dat niet bepaald is binnen welke termijn de bestuurlijke beslissing genomen moet worden. De auteur voegt daaraan toe dat de verwijzing naar artikel 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek die in dat artikel voorkomt, een dubbelzinnige situatie schept : het is niet mogelijk tegelijkertijd te verklaren dat het bezwaar gegrond geacht wordt bij ontstentenis van een bestuurlijke beslissing en dat de verzoeker in dezelfde situatie het geschil aan de rechtbank moet voorleggen.

Zoals ook het Arbitragehof in zijn arrest nr. 114/2000 van 16 november 2000 heeft opgemerkt, heeft de omstandigheid dat de wet geen termijn bepaalt waarbinnen de administratieve overheid een uitspraak moet doen over het beroep dat bij haar aanhangig is, tot gevolg dat de eerste zin van artikel 10, tweede lid, van de voormelde wet van 24 december 1996 geen praktische draagwijdte bezit¹. Zowel de Raad van State² als sommige rechtbanken³ menen dat het instellen van een vordering in rechte na de wachttermijn, de gegrondheid van het bezwaar tot gevolg heeft.

Om eventuele interpretatieverschillen te voorkomen die uit artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen zouden kunnen voortvloeien, moet de wet een termijn bepalen waarbinnen de administratie op een bezwaarschrift moet antwoorden. Dat houdt bovendien geen tegenstrijdigheid in met het

¹ Arbitragehof, nr. 114/2000, 16 november 2000, A.A., 2000, 1523, Act. dr., 2001, 607, noot Orban, L., Act. fisc., 2001 (weergave Koning, F.), nr. 7, 9, B.S., 7 december 2000, eerste uitg., 40.936, Fisc. Act., 2000 (weergave Astaes, J.), nr. 44, 1, Fiscoloog, 2000 (weergave), nr. 777, 3, J.L.M.B., 2001, 1068, Juristenkrant, 2001 (weergave De Meyere, L.), nr. 21, 4, L.R.B., 2001, 18, noot De Jonckheere, M., T.B.P., 2001 (verkort), 566 en T.F.R., 2001, 493, noot Maus, M.

² Advies van de Raad van State Nr. 34.913/VR naar aanleiding van het wetsontwerp, Parl. St., Kamer, 2001-02, nr. 1990 tot wijziging van artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen.

³ Rb. Luik (19e k.), 7 februari 2002, L.B.R., 2002, 186, noot Maus, M. en T.F.R., 2002, 771, noot Huyghe, S.

Gerechtelijk Wetboek, vermits artikel 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek slechts van toepassing zijn op de definitieve beslissing van de administratie.

Er wordt gekozen voor een termijn van één jaar. Een termijn van zes maanden zou de procedure, bepaald in artikel 1385undecies, ontkrachten. Artikel 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de vorderingen alleen worden toegelaten indien vooraf het georganiseerde beroep bij het college van burgemeester en schepenen of de gouverneur werd ingesteld. Bovendien kan de vordering ten vroegste zes maanden na de datum van ontvangst van het administratieve beroep worden ingesteld, voorzover geen uitspraak is gedaan. Wanneer in een vervaltermijn van zes maanden wordt voorzien, is bij ontstentenis van een beslissing de procedure afgelopen. Het bezwaar wordt geacht gegrond te zijn. Een termijn van zes maanden ontkracht de ratio legis van artikel 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek.

Gezien de grote hoeveelheid bezwaarschriften die in grote steden worden ingediend, is het wenselijk een langere termijn op te nemen om kwalitatief zwakke beslissingen te vermijden. Bovendien moeten het college van burgemeester en schepenen of de gouverneur voldoende tijd krijgen om hoorzittingen te houden, zoals bepaald in artikel 4 van het koninklijk besluit van 12 april 1999, B.S. 22 april 1999.

De gemeenten en provincies moeten zich zo organiseren dat ze binnen één jaar kunnen beslissen over een bezwaarschrift. Voor de wet van 15 maart 1999 werd bovendien slechts voorzien in een maximumtermijn van negen maanden.

De datum van ontvangst wordt als uitgangspunt genomen, zodat de termijn die in dit decreet wordt bepaald en de termijn van artikel 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek op hetzelfde ogenblik aanvatten.

Om dat recht te zetten werd al in de Senaat een wetsvoorstel ingediend. In zijn advies van 4 maart 2003 meldde de Raad van State echter dat de gewesten krachtens de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bevoegd zijn om de regels uit te vaardigen die de provincies en de gemeenten moeten naleven wanneer ze belastingen vestigen en invorderen, met uitzondering van de bevoegdheid die volgens artikel 170, § 4, van de Grondwet alleen aan de federale wetgever toekomt.

Concreet betekent deze decreetswijziging dat een burger die een bezwaar indient tegen een gemeente- of provinciebelasting, binnen het jaar na de indiening een antwoord op zijn bezwaar moet ontvangen. Indien een burger na één jaar geen antwoord op zijn bezwaarschrift heeft ontvangen, wordt het bezwaar gegrond geacht en kan hij een rechtsvordering instellen.

Eric VAN ROMPUY

Bart DE SMET

Erik MATTHIJS

Boudewijn LALOO

VOORSTEL VAN DECREET

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

In artikel 10 van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, vernietigd bij arrest nr. 30/98 van 18 maart 1998 van het Arbitragehof en opnieuw aangenomen bij de wet van 15 maart 1999, wordt het tweede lid vervangen door wat volgt :

“De in artikel 9 bedoelde overheden doen binnen één jaar na de datum van ontvangst van het bezwaarschrift een uitspraak waarvan aan de eiser kennis wordt gegeven bij een ter post aangetekende brief. Bij ontstentenis van beslissing binnen die termijn wordt het bezwaar geacht gegrond te zijn. Artikel 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek zijn van toepassing.”.

Artikel 3

Dit decreet treedt in werking op de dag van bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Eric VAN ROMPUY

Bart DE SMET

Erik MATTHIJS

Boudewijn LALOO
